

Anita van Breukelen

Steenrijk

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

“Hand voor je mond als je gaapt, Suus. Je bent niet thuis, maar op je werk.”

Dacht Huub me binnen tien minuten op de kast te kunnen jagen? Deze keer niet, collega.

“Ze is zo ingeburgerd dat ze zich nergens meer voor schaamt.” Ook Boris deed een poging om grappig te zijn.

“Zo was ik niet voordat ik hier kwam werken. Jullie hebben mij verpest,” was mijn luchtige weerwoord.

Nel vatte mijn reactie als een grapje op. Begrijpelijk. Ze wist niet beter en dacht dat we aan het dollen waren zoals gebruikelijk was als we elkaar van het werk hielden met kletspraatjes en flauwe grappen.

“Geef ons maar de schuld,” mopperde Huub. Hij was bij uitstek een liefhebber van een informele sfeer op de werkvloer. Dat was ik ook. Tot een maand geleden.

“Suus? Ben je daar nog? Je staart zo wazig voor je uit. Word eens wakker.” Boris knipte met zijn vingers voor mijn ogen.

“Is er iets?” vroeg Nel.

“Welnee, ik heb er alleen moeite mee om weer in het werkritme te geraken,” verzoon ik

snel. “Vonden jullie het trouwens niet heerlijk om een poosje vrij te zijn? Lekker laat naar bed en onbeschoft lang uitslapen?” Subtiel van onderwerp veranderen en wedervragen stellen was vaak de beste tactiek op de werkvloer.

“Dat je dat kunt,” begon Nel.

Mijn koude botten probeerde ik op te warmen door nog dichter tegen de centrale verwarming aan te kruipen. De ketel was anderhalve week werkeloos geweest en had nu de grootst mogelijke moeite om het pand weer op te warmen. Huub, Boris en Nel stonden om me heen. De overige collega's waren nog niet gearriveerd.

“Dat ik wat kan?” vroeg ik aan haar.

“Dat je zo lang kunt uitslapen. Ik noem rond acht uur uit mijn bed komen al uitslapen. Dat is een uur later dan op een werkdag,” zei Nel. Ze pulkte een pluisje van haar rok.

“Ook als het buiten vriest dat het kraakt? Heb je dan niet de neiging om je nog een keer om te draaien?” Aan de uitdrukking op Huubs gezicht te merken kon hij zich maar weinig bij het vroege opstaan van Nel voorstellen.

Nel schudde haar hoofd. “Die neiging had ik een enkele keer wel, maar dat heeft bij mij totaal geen zin. Ik ben zo rond de klok van acht

uur klaarwakker. Dan kan ik net zo opstaan en... ”

“Dat heb je net ook al verteld, Nel,” onderbrak Boris haar.

“Dat zal de leeftijd zijn,” verontschuldigde ze zich. “Maar wat wilde ik ook alweer vragen? Je brengt me helemaal van mijn à propos, Boris. Ach, ik weet het weer.” Ze wendde zich tot Huub. “Kon jij wel uitslapen in de vakantie, Huub? Of maken de kinderen je vroeg wakker als ze bij jou zijn?”

Nel was altijd zeer geïnteresseerd in het wel en wee van haar collega's en hun aanhang.

“Natuurlijk doen ze dat, maar daar heb ik iets geniaals op bedacht,” knipoogde Huub.

“En dat heet: je kinderen beneden voor de tv zetten en jezelf nog even omdraaien,” wist Boris.

“Zijn de kinderen in de vakantie vaak bij jou geweest, Huub?” informeerde Nel verder.

“Niet echt. We hadden afgesproken dat ze oudejaarsavond bij mij mochten vieren, lekker in hun oude vertrouwde buurtje, maar dat vond Frédérique opeens geen goed idee meer. Ze was bang dat ik illegaal vuurwerk met ze wilde afsteken.”

Ik spitste mijn oren en snoof minachtend.

Hoorde ik het nou goed? Wat dom om hierover te beginnen.

“Hoe komt ze daar nou bij?” hoorde ik Nel verbaasd vragen.

“Ze had de jongens op hun slaapkamer horen praten over cobra’s, niet wetende dat er twee soorten cobra’s zijn, legaal en illegaal,” antwoordde Huub.

“Cobra’s? Ik snap er niets van. Dat zijn toch van die slangen met die brede koppen?” vroeg Nel.

“Dat ook,” grinnikte Huub.

Nel trok haar schouders op. “Ik heb geen verstand van vuurwerk en haal het nooit in huis. Zonde van mijn geld.”

Geen slapende honden wakker maken, Huub, kon ik hem wel toeschreeuwen, maar dat liet ik achterwege omdat ik daarmee niet alleen Huub en Boris maar ook mezelf in de problemen kon brengen. Ik was sec gesproken gewoon medeplichtig.

“Dacht Frédérique echt dat jij illegaal vuurwerk met de jongens wilde afsteken? Dat zou toch vreselijk onverantwoord zijn,” stelde Nel hoofdschuddend vast.

Huub trok zijn schouders onhandig op. “Er is verwarring ontstaan. Mensen verwisselen de

legale black cobra's uit China met de illegale cobra's die al jaren op de zwarte markt verkrijgbaar zijn en populair zijn onder de jeugd vanwege de oorverdovende knal. Als je de black cobra op dezelfde manier afsteekt als de illegale cobra, kunnen er fatale ongelukken..."

"Afschuwelijk." Nel onderbrak Huub. "Dat illegale spul is hartstikke gevaarlijk. Niemand wil het toch op zijn geweten hebben dat iemand blind raakt of een vinger verliest. Alleen een gek steekt illegaal vuurwerk af, toch? Hoe komt je ex daarbij om jou van zoiets te beschuldigen?" eindigde Nel haar tirade.

"Ze heeft het verkeerd begrepen. Het was een misverstand," mompelde Huub.

Er klonk spijt door in zijn stem. Te laat, Huub. Eigen schuld, dacht ik. Hij was zelf zo onhandig geweest om het precaire onderwerp ter sprake te brengen. Of was hij gewoon een domme sukkel? Hij was blond, maar de combinatie dom en blond was een grapje dat exclusief voor het vrouwelijke geslacht bedoeld was.

"We moeten eigenlijk weer aan de slag." Boris wees naar de klok die boven de deur van onze werkplek hing en probeerde op deze manier een eind aan het gesprek te maken. De heimelijke blikken die de beide heren elkaar

toewierpen ontgingen me niet. Het nerveuze lachje van Boris verried dat hij baalde van het feit dat Huub het verboden onderwerp had aangesneden. Bij Nel bespeurde ik absoluut geen argwaan in haar doen en laten of ze moest verdraaid goed kunnen acteren, maar acteertalent was een eigenschap die ik haar niet toekende. Nel was gewoon Nel. Rechtdoorzee, goudeerlijk, conservatief en een tikkeltje naïef.

Ze reageerde als eerste op het voorstel van Boris om aan de slag te gaan en waggelde met haar korte, mollige benen naar haar bureau, pakte een sleuteltje uit haar pennenbak, deed een lade open en rommelde er wat in. Op dat moment keek ik eerst Huub en vervolgens Boris bestraffend aan. Huub zei sorry zonder er geluid bij te maken. Als antwoord schudde ik met mijn hoofd. Geen excuses, Huub. Hij wist zich geen houding te geven, wat ik merkte aan zijn doen en laten.

“Ik heb geen zin om aan de slag gaan, Nel. Ik wil het vakantiegevoel nog even vasthouden,” zeurde ik. “Het leunt net zo lekker, zo tegen de verwarming aan.”

“Dat gaat niet, Suus. Je kunt het niet eeuwig uitstellen. En je weet wat ze zeggen: als je geen zin hebt, dan moet je zin maken,” vond Nel.

“Dat zeg ik ook altijd tegen mijn vrouw,” begon Boris die ondanks zijn eigen voorstel om weer aan de slag te gaan bij ons bureaublok bleef rondhangen.

Ik keek Nel zogenaamd verwijtend aan. “Je had kunnen weten dat hij zo zou reageren. Dat was een inkoppertje.”

En toen vroeg ik op sarcastische toon aan Boris: “Waarom ga je niet aan het werk? Dat stelde je toch voor?”

Hij en Huub bleven nog een poosje om ons heen hangen waarop ik besloot ze te negeren. Dan gingen ze na verloop van tijd vanzelf wel weg, wist ik uit ervaring. Ik hing de nieuwe jaarkalender op en kroop achter mijn bureau. Zittend op mijn ergonomische bureaustoel keek ik om me heen. Het voelde vreselijk onwennig om weer op kantoor te zijn. Ik pakte de nog haast maagdelijk lege bureauagenda en sloeg hem op de juiste datum open. Daarna zette ik mijn computer aan. Het opstarten verliep traag. De computer had er ook moeite mee, zo leek het wel. Toen alle bekende icoontjes op mijn bureaublad stonden, klikte ik Outlook aan. Zesendertig nieuwe berichten in de algemene mailbox en twaalf stuks in mijn privéwerkmailbox. Lukraak en ongeïnteresseerd

opende ik een paar nieuwe berichten. Nel ging ook achter haar bureau zitten. We deelden samen een blok van twee bureaus, net als Huub en Anil die dicht bij de deur zaten. Voor stagiairs en uitzendkrachten was een extra zelfstandige kantoorplek gecreëerd met zicht op de werf.

Nel probeerde haar computer op te starten en mopperde zachtjes.

“Ik weet mijn wachtwoord niet meer,” piepte ze.

“Laat me raden, schoonheid. Nel1950.” Boris sloeg zijn arm plagerig om haar heen.

“Niet handtastelijk worden, Boris. Je hebt me net drie zoenen mogen geven om me een gelukkig nieuwjaar te wensen. Dat vind ik voorlopig wel weer voldoende,” was haar lacherige reactie.

“Wil je geholpen worden of niet? Wel een beetje aardig doen tegen je collega’s,” vond Huub die intussen ook achter haar was komen staan. Hij was niet vooruit te branden, merkte ik.

“Sorry. Wat zei je ook alweer? Nel1950? Ik had mijn wachtwoord toch laatst veranderd?” vroeg ze twijfelend.

“Nel1950. Luister nou maar naar je lieve

collega.”

Nel tikte driftig op het toetsenbord. “Niet waar. Zie je wel dat ik niet gek ben, Boris.”

“Dat komt doordat je de Caps Lock, oftewel je hoofdlettertoets, hebt ingedrukt.” Boris haalde zijn hand door zijn warrige, donkere krullen. “Wat moet je zonder mij, Nel?”

“Ja, hij doet het,” riep ze enthousiast toen ze de hoofdlettertoets had uitgezet en haar eigen naam en geboortejaar had ingetikt.

Af en toe moesten we onze wachtwoorden veranderen. Daar vroeg de computer automatisch om. Inlognamen en wachtwoorden bleven niet lang geheim op ons kantoor. Als een van ons onverhoopt ziek zou worden, was het wenselijk om inzicht in elkaars documenten en mailbox te hebben. Huub zou nog altijd een drive aanmaken waar we documenten op konden zetten die voor iedereen toegankelijk waren, maar vooralsnog was hij er niet aan toegekomen.

Tring. De telefoon op Huubs bureau ging over.

“Nu al? Die is er vroeg bij,” vond Boris.

Alle ogen waren op Huub gericht, maar hij ondernam geen actie om naar zijn bureau te lopen en de telefoon te beantwoorden. Hij maak-